

*De Bergbouwers
van
Metis Bideenk*

Boek 2

Lichtmetaal

Olivier Sted

*De Bergbouwers
van
Metis Bideenk*

Boek 2

Lichtmetaal

Olivier Sted

Eerder verschenen van Olivier Sted:
De Bergbouwers van Metis Bidenk - Boek 1

© 2021 Olivier Sted
© 2021 Zilverbron
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Bonive
Foto personage: andreiuc88/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Natascha van Limpt

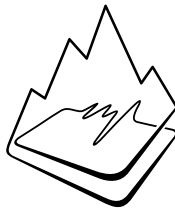
Eerste druk, maart 2021
ISBN 978 94 6308 4017
NUR 334

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: [zilverbron](https://www.facebook.com/zilverbron)
Twitter: [@Zilverbron](https://twitter.com/Zilverbron)
www.artbookshop.com

Voor Willy & Riet

*“Better to be a dog in times of tranquility
than a human in times of chaos”*

Feng Menglong, Stories to Awaken the World

Wat voorafging

Kay is een jonge Albino uit een ras van mijnbouwers. Samen met zijn volk onderhoudt hij het ondergrondse gangensysteem van de Natie. De bevolking hiervan leeft al honderdvijftig jaar in vrede als een dreiging uit onverwachte hoek de kop opsteekt: het dierenrijk maakt zich op voor een aanval op hun steden.

Gelukkig heeft de Raad een plan. Onder de leerlingen van de universiteiten worden jongeren gerekruteerd die zich bij een van de speciale eenheden kunnen aansluiten. Kay heeft hier wel oren naar. De extra vakken die hij bij zijn aanmelding mag volgen, zijn een mooie aanvulling op zijn toekomstige ondergrondse carrière.

Ook zijn vriendin Dora, een bovengronder, geeft zich op. Zij krijgt echter bij haar eerste instructie te horen dat zij afstamt van Wolfachtigen, een ras van mensen die zich in een wolf kunnen veranderen. Ook Kay is onaangenaam verrast.

Paul is ook een bovengronder. Hij wordt na zijn aanmelding ingedeeld bij de Mechanische Armen, een leger van gepantserde soldaten die de eerste linie tussen de mensen en het dierenrijk zullen vormen. Paul blijkt aanleg voor de bediening van het mechanische pak te hebben. Nog voordat de eerste training is gegeven, weet hij het pak te activeren en er een vuurbal mee af te schieten. Hij probeert zijn vriend Olof over te halen zich ook aan te melden, maar die kijkt wel uit.

Door de gezamenlijke inspanningen van de eenheden weet de Raad te voorspellen dat Metis Bidek

als een van de eerste steden onder de voet zal worden gelopen door de Stormloop van de dieren. De Mechanische Armen drijven met een tactisch salvo de aanvallers uiteen. De grote krater die zij hiermee in het landschap slaan doet de bewoners van de Natie beseffen hoe vlak hun landschap eigenlijk is. Ze maken kennis met het begrip hoogte, een concept waarmee men druk aan het experimenteren slaat.

Olof zet ondertussen vraagtekens bij het feit dat het dierenrijk na haar nederlaag weer gewoon tot de orde van de dag is overgegaan, alsof het nooit van plan is geweest de mensheid weg te vagen. Hij vraagt zich af wat de werkelijke intenties van de dieren waren.

Ook de Albino's gaan met het nieuwe hoogte-inzicht aan de slag. In plaats van het aanleggen van ongelijkvloerse kruisingen en het maken van bussen met twee lagen, zetten zij het aardoppervlak boven hun gangen naar hun hand. Hun tour de force is de Maur, een gigantische grondophoging die ze tussen Metis Bidentk en de nabijgelegen stad Menet aanleggen. Wat zij echter niet hebben voorzien is dat hun nieuwe experimenten een kettingreactie van aardbevingen tot gevolg hebben.

Ondertussen maakt Olof tijdens zijn verkennings-tochten door de Maur kennis met Berrenda, de enige vrouwelijke Mechanische Arm. Er bloeit iets moois tussen hen op.

Berrenda verneemt dat de Albino's op hun voorgestelde remedie tegen de aardbevingen nog steeds geen reactie van de Raad hebben ontvangen. Ze beseft dat ze sinds het afslaan van de Stormloop niets meer van het bestuur hebben gehoord. Om te voorkomen dat de Natie in een chaos verzandt door de ongecoördineerde hoogte-experimenten en de groeiende vijandigheid tegen de Albino's, trekt ze met een legertje Mechanische Armen naar het Raadsgebouw. Daar ontdekt ze

dat hun Raad uit slechts één persoon bestaat en dat Lou, de Voorzitter, zo weinig voeling heeft voor het nieuwe hoogte-concept dat hij zijn bestuurstaak niet meer naar behoren kan uitvoeren. Van aftreden wil hij echter niet weten. Wie moet er anders de Natie besturen? Het is pas na een bezoek aan de Wetenschappers, een door Lou opgezette werkgroep van vrouwen om de verdediging tegen de aanvallen uit het dierenrijk te coördineren, dat hij op het idee van de Nieuwe Raad komt. In de tumultueuze periode voor de honderdvijftigjarige vrede kende de Natie vele oorlogen doordat deze door te veel verschillende mensen werd bestuurd. Zal een nieuw bestuur de Natie in rustiger vaarwater kunnen krijgen?

Proloog

Dio laat een tevreden zucht ontsnappen. Als uitvoerder van de ondergrondse ontgravingswerken is er voor hem niets zo rustgevend als het staren naar voorbijtrekkende lorries met vers gedolven gesteente.

‘Koper, zink, brons...’ klinkt het naast hem.

Hannax, de voorman die hem al een tijdje vergezelt, pakt een steen van een karretje en houdt hem in het licht van zijn lantaarn. De steen bevat oker- en amberkleurige aders die een fijn patroon over het grijze oppervlak weven.

‘Brons, inderdaad.’

‘En wat sporen van lood,’ wijst Hannax. ‘Alleen niet zo heel veel.’ De voorman krabt in zijn halflange haren die onder zijn veiligheidshelm uit steken. ‘Het valt nauwelijks op tussen de andere mineralen.’

Het was mooier geweest als hun vangst van vandaag meer lood had bevat. De lading is bestemd voor de nieuwe verzamelschachten rondom Metis Bidentk. Hoewel de aardbevingen daar de afgelopen weken niet erger zijn geworden, kunnen ze alles wat ook maar iets aan extra demping geeft goed gebruiken.

‘Het is wel opvallend dat de rotsen ook hier die vreemde rode kleur hebben.’

Dio kijkt opzij naar Hannax, die nog steeds peinzend het gesteente in zijn hand staat te bestuderen.

‘Ik heb ernaar laten kijken,’ laat Dio weten. ‘Het schijnt een of ander metaal te zijn. Een beetje zoals ijzer, maar dan lichter van gewicht. Volgens de Wetenschappers is ook de taaiheid en elasticiteit groter. Een

wonderlijke combinatie, als je het mij vraagt.'

'Lichtmetaal,' glimlacht Hannax.

Dio verlegt zijn aandacht weer naar de passerende wagonnetjes. De locomotief die de lorries voorttrekt, is allang in de duisternis van de gang verdwenen. Het is net alsof de wagens uit zichzelf het stijgende pad oprijden.

'Waarom halen we dat spul niet uit het gesteente?' Hannax heeft het brokstuk laten zakken. 'Volgens mij zit er hier behoorlijk wat van dat metaal in de grond. We zouden er een hoop interessante dingen mee kunnen doen. Lichter gereedschap, rankere stutconstructies.'

'De Wetenschappers raden het ons af.'

'Hoezo? Is het giftig?'

'Het zal nooit rendabel zijn.'

'Weten ze dat zeker?' De voorman laat bedachtzaam de kei in zijn hand ronddraaien.

'Het heeft ze al een hoop moeite gekost een kleine hoeveelheid vrij te krijgen uit het grondmonster dat we ze opgestuurd hebben. Volgens hen was er een onevenredig grote hoeveelheid energie voor nodig.'

'Hmm, jammer,' mompelt Hannax. Hij laat zijn vingers over een van de bredere rode aders gaan.

'Och, het metaal dat we nu uit de grond halen voldoet ruimschoots aan onze behoeften. Waarom zouden we moeite doen voor een onbekend materiaal?'

Hannax tikt nadenkend met zijn vinger tegen zijn neus. De duim van zijn andere hand beroert de wirwar van geaderde lijnen. Dan gooit hij de steen in een van de passerende wagonnetjes. 'Je hebt gelijk. Het Lichtmetaal is het best op zijn plek in de verzamelschachten. Het dempen van de aardbevingen heeft prioriteit.'

'Juist,' beaamt Dio. 'Dat zijn we de rest van de Natie wel verschuldigd.'

Zwijgend kijken ze hoe de laatste lorrie in de duisternis verdwijnt.

I - Ference

'Kay, ben je thuis?'

Paul stapt het appartement binnen en ziet Kay lichtelijk verbaasd opkijken, wat niet zo heel vreemd is. Normaal bezoekt hij zijn vriend nooit zo laat, zelfs niet als hij hem zijn nieuw aangeschafte langspeelplaten wil laten horen.

'Thee?' informeert de jonge Albino. Hij staat op van de bank en loopt naar het zijkamertje dat hij ingericht heeft als bijkeuken.

Paul stapt over een stapeltje collegedictaten heen en laat zich dankbaar op de vrijgekomen plaats vallen. Er hangen shirts en sokken over de leuning en vanonder een kussen steekt een bekruid bord. Stapeltjes platenhoezen onttrekken het tapijt, dat voor de bank ligt, grotendeels aan het oog. Hij strekt zijn arm om een elpee op te pakken die hem niet bekend voorkomt.

Uit het zijkamertje klinkt de klik van de waterkoker. Al snel verschijnt Kay met twee mokken in de deuropening. 'Waar heb ik dit late bezoek aan te danken? Je hebt geluk. Ik was van plan er vanavond al vroeg in te duiken.'

'Maar toen kwam je dit juweeltje tegen.' Paul steekt de platenhoes omhoog. 'Pas aangeschaft?'

'Als je wilt kan ik 'm nog even op de draaitafel leggen. Ik denk dat 'ie bij jou ook wel in de smaak valt. Hier, pak eens aan.' Kay overhandigt hem de dampende mok. 'Ik denk dat je deze wel kunt gebruiken. Je komt rechtstreeks uit de kroeg?'

'Betrap,' grijnst hij breeduit. 'Ik ben inderdaad met

een stel vrienden direct vanuit de uni de stad ingegaan om wat te gaan eten. Berrenda had voor de Mechanische Armen vanavond geen trainingen ingepland, dus zijn we daarna de Stadsbrouwerij in gedoken. Ze hebben weer een hoop interessante optredens in de planning staan.'

'Ik neem aan dat je niet naar hier bent gekomen om het met mij over die optredens te hebben?'

'Misschien wel, misschien niet.'

Kay is met zijn kenmerkende stoïcijnse blik in de zetel gaan zitten die hij strategisch naast het tafeltje met de platenspeler heeft staan. Tevreden ziet Paul hoe zijn vriend onderuitzakt en bedachtzaam zijn vingers tegen zijn jukbeen duwt. Laat op de avond of niet, Kay is altijd in voor een muziekraadspelletje. 'Je wilt het dus over de komende optredens in de Stadsbrouwerij hebben?'

'Tja, geen idee eigenlijk. De muzikant die vanavond bij ons aanschoof, stond nog niet ingepland. Maar bij een artiest van zijn kaliber zal er altijd nog wel wat geschoven kunnen worden.'

'Jullie hebben dus vanavond met een muzikant gesproken. Een bekende?'

'Dat kun je wel zeggen.'

'Iemand van hier uit de buurt?'

'Nee, hij komt uit het zuiden.'

'Heb ik hem in mijn verzameling?'

'Nou en of.'

Vanwege de omvang van Kays platencollectie was dit geen echte aanwijzing. Uit het enthousiasme van zijn antwoord moet hij daarentegen de conclusie kunnen trekken dat het een van zijn favoriete artiesten is. En die van hem. Vooruit, laat hij zijn vriend nog een aanwijzing geven.

'Het is goede steensnijmuziek.'

'Al zijn nummers?'

Paul grinnikt.

‘Dat kan ik me niet voorstellen,’ zegt Kay langzaam met zijn hoofd schuddend, ‘maar voor een groot gedeelte van zijn oeuvre geldt dat dus wel.’

Paul neemt een slok van zijn thee en kijkt hoe de wenkbrauwen van zijn vriend verraden dat hij zijn verzameling aan het langslopen is.

‘Was hij alleen?’

‘Ik heb geen andere muzikanten binnen zien komen.’

‘Een soloartiest, dus. Had hij een instrument bij zich?’

‘Ja, natuurlijk. Het is een rondreizende muzikant. Die hebben altijd hun spullen bij zich.’ Paul laat met halfgesloten ogen de warmte van de thee vanuit zijn slokdarm door zich heen gloeien. Hoewel hij met tegenzin de gezellige hectiek van de kroeg heeft verlaten, is hij blij dat hij besloten heeft bij Kay langs te gaan. Een loomheid trekt door zijn armen en hij laat de mok op zijn been zakken.

‘Nou, welk instrument?’

Hij schenkt de Albino een schalkse glimlach. Zo gemakkelijk gaat hij het hem ook weer niet maken.

‘Grote of kleine tas?’ probeert Kay.

‘Tja, wat is groot.’

‘Schouder- of heuptas?’

‘Heuptas? Nee, hij had geen triangel bij zich. Of het zou een bastriangel moeten zijn geweest.’ Hij schudt geamuseerd zijn hoofd. ‘Nee, dan was de tas veel breder geweest.’

‘Een lange smalle tas dus.’

‘Lang, ja, smal, jazeker.’

‘Te smal voor een gitaar?’

‘Een gitaar?’ zegt Paul quasi-geschokt. ‘Je gaat deze artiest toch niet associëren met zo’n cliché-instrument?’

De blik van de Albino klaart op. 'Een zaag,' laat hij met een klap op de leuning weten. 'Hij had een zaag bij zich!'

'Whoohoo!' Paul veert overeind. 'Yes, helemaal goed! Vanaf vanavond is het officieel: Ference is in de stad. Helemaal vanuit het verre Minnens gekomen om onze stad met zijn muziek te komen vereren. En wij hebben als eersten samen met hem een pint gedronken, vers gebrouwen van de tap, het huisbier en de trots van onze grootste en meest muzikale kroeg van onze stad! En wat het mooiste is, Ference vroeg ons om een gunst. De Stadsbrouwerij verhuurt allang geen kamers meer, dus vroeg hij ons of wij een adres wisten. Niet te duur, niet te ver van het bruisende centrum af.' Hij kijkt zijn vriend glunderend aan. 'Nou, wat vind je ervan?'

Heeft Kay hem niet begrepen? Hij had een uitgelaten reactie verwacht. In plaats daarvan zit zijn vriend hem met gefronste wenkbrauwen aan te staren.

'Ik neem aan dat jij, als groot fan van hem, er wel voor in zou zijn om hem voor een aantal dagen als logé te hebben.' Hij kijkt in de donkere glazen van Kays bril. Had hij deze toezegging niet beter eerst met hem moeten overleggen? 'Ference zei dat hij niet veel nodig heeft. Een bank is in principe al voldoende. Hij heeft al heel wat mindere hostelletjes gehad, vertelde hij.'

'Hoelang blijft hij?'

'Een paar dagen, een paar weken. Weet ik veel. Daar hebben we het niet over gehad.' De loomheid is uit zijn ledematen verdwenen en hij krijgt zin om weer op te stappen. Terug naar de kroeg en zijn vrienden. Terug naar Ference en naar het bier.

'Ik heb een kamer die ik als logeerruimte kan inrichten, maar die gebruik ik al voor de opslag van langspeelplaten. En om die nu allemaal ergens anders

naar toe te verhuizen, ik weet niet...'

'FERENCE is in de stad! Man, daar máák je toch gewoon plaats voor?' Vol ongeloof kijkt hij Kay aan. 'Het is dat mijn appartement niet zo riant is als die van jou, anders had ik meteen bij iemand een matras geregeld. Je doet alsof je het erg vindt dat ik hem dit aanbod heb gedaan.'

'Nee, dat vind ik niet erg. Het is alleen...'

'FERENCE heeft alleen een dak boven zijn hoofd nodig, meer niet. Je weet net zo goed als ik dat hij het liefst in de open lucht componeert en repeteert, dus overdag heb je je appartement helemaal voor jezelf.' Teleurgesteld zakt hij terug tegen de leuning. 'Ik zou het wel hebben geweten. Ik zou hem het liefst de hele dag bij mij thuis hebben gehad. De verhalen die hij ons vanavond over zijn reizen heeft verteld. Hij heeft met zowat alle bands gejamd die jij hier in de kast hebt staan.'

'Kijk uit met wat je wenst,' merkt Kay nors op. 'FERENCE mag dan op het podium een geweldig charman-te showman zijn, de persoon achter de muziek en de glamour kan een grote tegenvaller zijn.'

'Daar heb ik de afgelopen uren dan bar weinig van gemerkt.'

'Dat kan komen omdat meneer FERENCE County iets van je gedaan wilde krijgen.'

Paul hijst zichzelf overeind en rolt met een zucht van de bank af. 'Dus jij wilt deze kans om de komende dagen en weken in de nabijheid van je grootste idool te zijn, aan je voorbij laten gaan?'

Kay kijkt hem nog steeds onbewogen aan. 'Dat heb je goed begrepen.'

Paul zet zijn mok op de zitting van de bank en loopt naar de deur. 'Ik ga nu terug naar de Stadsbrouwerij. Mijn vrienden zitten daar nog, samen met FERENCE. Je hebt nog de mogelijkheid om je te bedenken.' Hij zet

een voet over de drempel. 'Ik ben nu nog niet weg.'

Kay staat op, pakt zwijgend de mok van de bank en loopt het zijkamertje in.

Het is tegen twaalfen als Paul de Stadsbrouwerij binnenloopt. Door de wijd openstaande binnendeur ziet hij dat zijn vrienden nog steeds aan de tafel bij het podium zitten. Het lachsalvo dat vanuit de overzijde van de kroeg klinkt, overstemt even de muziek.

'Hé Paulie, je bent er weer!' Ference zwaait overenthousiast naar hem. 'Kom hier en help ons. Je makkers krijgen al dat bier niet weg.'

Paul schuift aan, krijgt een pul toegeschoven en een arm van Ference om zich heen.

'En, heb je wat voor me kunnen regelen?'

Paul draait het oor van de pul naar zich toe. Ook de anderen kijken hem vol verwachting aan. 'Ik denk dat ik het toch wat verkeerd heb ingeschat. Het is ook wat, zomaar ineens je grootste idool van een slaapplek mogen voorzien. Ik heb het idee dat het aanbod vanavond een beetje ongelegen kwam.' Hij wisselt een voorzichtige blik uit met Ference, die nog steeds zijn arm broederlijk om zijn schouders heeft liggen. 'Sorry.'

Ference schenkt hem een bemoedigende grijns. 'Geef niks, joh. Ik vind het al ontzettend sympathiek van je dat je het bent gaan vragen. Wees gerust, die slaapplek komt er wel. De nacht is nog jong.'

Ference tilt zijn pul op en stoot hem tegen die van Paul.

'Zeg, die vriend van jou,' begint Ference na een flinke slok. 'Kay, was het niet? Heeft hij echt zo veel platen van mij?'

Paul knikt.

'En hij is een Albino?' Ference blikt even geamuseerd in de verte. 'Goh, zo veel liefhebbers van mijn

muziek heb ik niet onder die groep van mijnbouwers. Ik zie er tijdens mijn concerten nooit zo veel. Hoeveel van mijn platen heeft hij precies?’

‘Volgens mij een stuk of veertien.’

‘Exclusief de verzamelaars?’

‘Daar doet Kay niet aan,’ antwoordt Paul. ‘Al ben ik niet helemaal zeker of... is “Official Station” een verzamelaar?’

Ference fluit tussen zijn tanden. ‘Nee, dat is geen verzamelaar. Het is daarentegen wel een oudje, eentje van voor mijn doorbraak. Vertel die Kay maar dat hij er heel zuinig op mag zijn.’

‘Daar hoeft je geen zorgen over te maken. Hij heeft zo’n bad met van die zachte borstels waar hij zijn elpees mee wast. Daarmee behandelt hij elk seizoen zijn hele verzameling.’

‘Zo mag ik het horen.’

De blik van Ference is niet meer op hem gericht. Paul kijkt om. De meeste tafels zijn bezet en bij de ingang staan een hoop bezoekers. Toch ziet hij meteen de jongen met helblonde haren, die net binnen moet zijn gekomen.

‘Albino in zicht,’ laat Ference hem op ietwat luide toon weten.

Ook zijn andere tafelgenoten kijken op van hun gesprekken.

‘Ik neem aan dat dat ‘m is?’ Ference komt overeind en zwaait. ‘Hé, Kay, hierheen!’

Terwijl Kay zich een weg naar hen toe baant, ziet Paul dat zijn mond nog steeds verbeterd staat.

‘Biertje?’ informeert Ference grijnzend als hij Kay een stoel aanbiedt. ‘Of misschien iets warmes? Al verwacht ik niet dat ze op dit tijdstip nog thee serveren.’

Kay gaat zonder een woord te zeggen zitten.

‘Vertel het maar, hoor,’ zegt Ference op vaderlijke toon. ‘Ik neem tenminste aan dat je hier niet helemaal

naartoe bent gekomen om mij een keer in levende lijve te zien.'

Kays mond verstrakt zich. Paul weet niet zeker of de Albino iets in zichzelf probeert weg te drukken of juist naar boven tracht te halen.

'Je bent op zoek naar een slaapplek hier in de stad, hoorde ik?'

'Zeker,' antwoordt Ference nonchalant. 'Weet jij een goed adres? Niet te groot, niet te duur, iets met uitzicht op een privézwembad?'

Kay trekt een zuur gezicht. 'Ik heb bij mij thuis nog wel plek. Niet voor heel lang. Ik heb het momenteel druk. Afstudeerwerk en zo.' Hij kijkt de muzikant zijdelings aan. 'Hoelang denk je hier in de stad te blijven?'

'O, niet zo heel lang, hoor.' Ference tilt zijn hand op alsof hij er het aantal dagen mee wil aangeven. 'Ik wil niemand tot last zijn. Een maandje, denk ik. Dat moet wel voldoende zijn om de stad hier plat te spelen.' Hij sluit zijn hand weer om zijn pul. 'Als het dierenrijk daar niet in slaagt, dan zal ik het maar doen, hè?' Met zijn vrije hand geeft hij een tik tegen Kays schouder. 'Hé, geintje, joh.'

Het is voor het eerst in drie dagen dat Paul eindelijk tijd gevonden heeft om bij zijn vriend langs te gaan. Het onderzoek voor zijn afstudeerproject mag dan voorspoedig verlopen, de voorbereidingen voor de colleges die hij over het onderwerp moet geven, hebben hem de afgelopen dagen flink wat tijd gekost. Hij is blij eindelijk weer eens bij Kay op de bank te zitten met een beker vers gezette thee in zijn handen. Ference is er niet. 'Die is ergens aan het componeren,' had Kay opgemerkt, 'of meisjes aan het versieren, weet ik veel.'

Paul verhuist de mok naar zijn andere knie. De elpee die hij mee heeft genomen ligt tussen de andere

platen op het vloerkleed voor hem. Aan de bruske manier waarop Kay bij zijn binnenkomst zijn collectie in de kast stond te schuiven merkte hij al dat er van het luisteren naar zijn nieuwe aanwinst vanmiddag weinig zou komen. En dat terwijl Kay Ference nog niet eens drie dagen als logé heeft.

‘Het is niet dat ik het niet attent van je vindt dat je het mij gevraagd hebt, hoor,’ laat Kay weten.

Paul haalt zijn schouders op. ‘Met wat passen en meten had ik hem ook bij mij kunnen installeren, maar ja, jij bent degene met de uitgebreide platenverzameling.’

Kay zit met een gezicht als een donderwolk onderuit in zijn zetel. ‘Ik kan me niet voorstellen dat Ference jouw verzameling elektronica niet interessant zou hebben gevonden.’ Hij hijst zichzelf overeind, verruilt zijn mok voor een stapeltje hoezen en begint ze in de kast te zetten. ‘Ik denk alleen niet dat je daar gelukkig mee zou moeten zijn. Ik heb hem al een paar keer uit moeten leggen dat ik het niet fijn vind, dat hij ongevraagd platen uit mijn kast trekt. Zeker niet als hij ze niet in de juiste hoes terugsteekt of, nog erger, zomaar laat rondslingeren. Ik leg ze niet voor niets op het kleed neer. Een beetje kou en vocht mag dan voor een langspeelplaat niet zo’n probleem zijn, de hoes kan daar een stuk minder goed tegen.’ Hij duwt een rijtje hoezen aan de kant en schuift een aantal platen op hun plek. ‘Ik dacht dat ik duidelijk was in mijn afspraken,’ gaat hij verder terwijl hij de rest van het stapeltje in zijn handen afwerkt, ‘alleen meneer lijkt ze dezelfde dag nog vergeten te zijn. En als ik hem erop wijs, heeft hij altijd weer een of andere smoes paraat. Ik word er doodmoe van.’

Paul kijkt toe hoe de hoezen met een klap in het gelid worden geschoven.

‘Ik heb hem ook duidelijk gemaakt dat er binnen

niet gerookt mag worden. Ik kan daar ook niets aan doen. Dat zijn de regels van dit appartementencomplex. Wat denk je dat hij vanochtend op zijn slaapkamer zat te doen?' Een volgende hoes verdwijnt met een klap tussen de andere. 'Dus ik spreek hem erop aan, weet je wat 'ie zegt? "Ja, maar dit is geen gewone sigaret".'

Paul doet ondertussen zijn best zijn gezicht in de plooi te houden.

'En goed, overdag is hij de hort op, dan heb ik tot de avond even de rust om wat nuttigs te doen, want 's avonds troont hij vaak een paar grietjes mee die hij onderweg heeft opgeduikeld en die helemaal in zwijmel zijn gevallen dat ze Ference County in het echt mogen meemaken. En dan mag ik weer op hem inpraten dat zijn gasten hier 's nachts niet kunnen blijven en ben ik weer de boze Albino van wie niets mag. En dan dat stemmen van zijn zaag. Voordat ik 's ochtends van hem af ben, is hij daar een halfuur mee bezig. Een halfuur! Wie stemt er nu een zaag? Als het nu een gitaar was of een piano, maar een zaag? Heeft een zaag soms snaren? Nou?'

'En dat is allemaal vandaag gebeurd?' informeert Paul. Hij pakt een stapeltje platen op van het tapijt. 'Hé, deze zijn leeg.'

'Klopt,' bromt Kay.

'Liggen de platen hier ergens?' Nergens ziet hij onbeschermde elpees liggen. Zou Ference er een aantal mee naar het kamertje hebben genomen dat Kay als zijn logeerkamer heeft ingericht?

'Het zijn hoezen die de winkel over had. Ik gebruik ze als rubriekscheiding.'

Het valt Paul op dat de hoesafbeeldingen abstracter zijn dan hij van zijn vriend gewend is. 'De platen van deze bands heb je dus niet?'

'Meestal gooi ik de elpees die erin zitten weg. Al-

leen doe ik dat nooit zonder ze een keer beluisterd te hebben. Zelfs in dat soort hoezen kan een verborgen juweeltje zitten.'

Kay heeft zijn mok thee weer opgepakt en staat ermee in zijn hand naar de platenkast te kijken. De moeilijkheden met zijn logé lijkt hij voor even te zijn vergeten.

'Je aanstelling bij de Nieuwe Raad, hoe gaat het daar op dit moment mee?' informeert Paul, vastbesloten het moment van rust in het hoofd van zijn vriend zo lang mogelijk te rekken. Lou, de Voorzitter van de vorige Raad, had Kay gevraagd of hij deel wilde uitmaken van de nieuwe generatie Natiebestuurders. Zijn vriend heeft het er met hem nooit uitgebreid over gehad, toch merkt hij aan alles dat Kay hier erg mee vereerd is.

'In feite zijn we nog steeds in oprichting. Terwijl Lou ons team beetje bij beetje verder uitbreidt, zijn we al druk bezig met de behandeling van onze eerste zaken.' Kay laat de inhoud van zijn mok langzaam rondwalsen. 'Het is dat Lou me persoonlijk voor de Nieuwe Raad heeft gevraagd. Zelf zou ik me er nooit voor hebben opgegeven.'

'Ik snap Lou wel,' reageert Paul. 'Jij bent de Albino die erachter kwam dat de verzamelschachten dé remedie tegen de aardbevingen zijn. Het maakt jou tot de meest geschikte woordvoerder van jouw ras.'

'Lou zei dat hij me ook gekozen heeft vanwege mijn uitgebreide muziekkennis, al ben ik er nog steeds niet achter wat daar de toegevoegde waarde van is.'

'Ik denk dat ook de klokkenmaker, die ansichtkaarten verzamelt, daar nog niet achter is,' beaamt Paul. 'Het hele idee van de Nieuwe Raad is dat elk lid minimaal twee expertises heeft.'

'Behalve Olof.'

'Hoezo, behalve Olof?'

‘Ik heb niet het idee dat hij een uitgesproken specialisme heeft.’

‘Olof heeft geen uitgesproken specialisme omdat hij specialist op alle gebieden is,’ laat Paul weten. ‘Dat is ook de reden dat Lou hem tot secretaris heeft gebombardeerd.’

‘Toepasselijke woordkeus,’ snuift Kay. ‘Ik heb gehoord dat Lou hem in feite voor het blok heeft gezet. Hij wilde Olof er overduidelijk bij hebben, hoe dan ook.’

‘Ik geef hem geen ongelijk. Olof is een wandelende encyclopedie,’ beaamt Paul. ‘Of liever gezegd: een klimmende encyclopedie. En dan niet alleen omdat zijn kennis alleen maar toegenomen is sinds hij jullie vergaderingen notuleert.’

Kay kijkt hem vragend aan.

‘Ik heb het idee dat hij nog vaker in de Maur te vinden is dan ik.’

‘Ik dacht dat jullie werkzaamheden in de Maur al lang afgerond waren?’

‘Berrenda neemt ons geregeld mee de Maur in. Het is volgens haar het ideale oefenterrein voor de Mechanische armen.’

‘Olof is toch geen Mechanische Arm?’

‘En toch gaat Berrenda geregeld met hem mee.’

‘Krijgt hij dan privéles van haar?’

‘Dat lijkt me sterk, al verwacht ik niet dat ze de Maur intrekken om er te gaan picknicken.’

Olof had vanochtend nog wat aan zijn geschiedschrijving over de Natie willen werken en een hoofdstuk aan zijn afstudeerrapport willen toevoegen, maar toen

was Berrenda binnengekomen. Zijn vriendin had opgemerkt dat hij al de hele voormiddag aan de Raadsnotulen van de laatste vergadering bezig was en had geëist dat hij een pauze nam. 'Ga jij eens naar buiten,' had ze voorgesteld. 'Een beetje frisse lucht zal je goed doen.'

Olof trekt de kraag van zijn vest wat hoger. De zonnestralen, die de rotsen scherp tegen de staalblauwe lucht laten afsteken, hebben de ruimte onder de overhangende steen, waar hij onder staat, nog niet op weten te warmen.

Oké, die overhangende rots dus. Deze zit te hoog om erbij te kunnen. Als hij nu eens de uitsteeksels zou benutten die in de wand voor hem zitten? Als hij zich daarop afzet, kan hij via de zijkant boven op de overhangende steen komen. De ruimte die hij hier beneden heeft, is net voldoende voor de aanloop. Het enige wat nog wel een probleem is, is dat hij geen idee heeft hoe de zijkant van de uitkraging eruitziet. Zelfs als hij zich plat tegen de wand legt, kan hij niet zien of de rots daarboven enige houvast biedt. Hij haalt zijn neus op. Door zo'n kleinigheid laat hij zich tegenwoordig niet meer tegenhouden. Hij heeft wel vaker moeten improviseren. Zijn reflexen hebben zich de laatste tijd voldoende ontwikkeld dat hij er in dit soort situaties op durft te vertrouwen.

Hij bevochtigt zijn middel- en wijsvinger en, zonder zijn blik van de rotswand af te halen, haalt hij ze over de dunne zolen van zijn sportschoenen. Hoewel de grip van zijn zolen er nooit merkbaar beter door was geworden, was deze handeling een automatisme geworden. Het helpt hem de aarzelingen in zijn bewegingen te onderdrukken, aarzelingen die hij bij dit soort hindernissen niet kan gebruiken. Olof ademt geconcentreerd in en uit. Dan zet hij zich af. In de paar meter die de ruimte onder de overhangende steen

lang is, stopt hij al zijn energie in zijn armen en benen. De ongelijke grond die tegen zijn voeten slaat, laat zijn tenen gloeien en twee meter voor de wand lanceert hij zichzelf omhoog, naar de eerste uitstekende steen rechts van hem. Zijn voet raakt de uitstulping en krult zich eromheen. Terwijl zijn rechterbeen zich tegen de samendrukking verzet, spant hij de spieren in de rest van zijn lichaam aan om ze een fractie van een seconde later te laten ontladen en zichzelf verder omhoog te katapulteren in de richting van het tweede uitsteeksel. Een ogenblik hangt hij gewichtloos in de lucht. Na een kort contact met het volgende afzetpunt zet hij zich naar achteren af. Hij draait zich om zijn as en met gespreide armen en benen landt hij plat op zijn buik tegen de overhangende rots. Het harde oppervlak slaat de lucht uit zijn borstkas en een verwensing schiet door hem heen. De zijkant van de overhangende steen is zo glad als een kiezel. Nergens ontdekt hij een oneffenheid die hem houvast kan bieden. De wind en de regen hebben de onderkant van de overhangende steen niet kunnen bereiken, waardoor ze extra energie overhadden voor de rest van het oppervlak. Hij legt zichzelf zo plat mogelijk tegen het hellende vlak, toch voelt hij dat hij langzaam naar beneden schuift. Zijn linkervoet vindt een oneffenheid en glijdt daar meteen weer van af. De tenen van zijn andere voet voelen een uitstulping. De steken die door zijn kuit schieten negerend, duwt hij zijn voet ertegenaan. Het stenen vlak glijdt al iets minder snel onder zijn verkrampte vingers door. Een in staal gevatte handschoen grijpt hem bij zijn pols en trekt hem omhoog totdat hij op het opgewarmde horizontale deel van de steen ligt.

‘Je hoeft me niet elke keer als ik niet meteen houvast vind te redden, hoor,’ moppert hij. ‘Ik vond net een uitsteeksel met mijn voet. Ik gleeed ervanaf, omdat je me scheef trok.’

‘Je had ook met je andere voet een steunpunt moeten vinden, anders was je alsnog naar beneden geflikerd. Niks te danken, hoor.’ Berrenda heeft het vizier van haar mechanische pak opengezet en schenkt hem een liefdevolle grijns. ‘En zelfs als je voor beide voeten steun had gevonden, dan nog was het een onneembare hindernis geweest. Maar goed, daar wilde je zelf achter komen. Neem het me alleen niet kwalijk als ik je zo nu en dan uit de problemen help, want jou met een gebroken been helemaal naar beneden dragen is niet mijn idee van een gezellig dagje uit.’

Olof wrijft over zijn pols en kijkt met een scheve glimlach naar haar op. ‘Ik weet het.’

Berrenda is iets naar achteren geschoven en tegen een rotsblok gaan zitten. Achter haar loopt de stenen wand steil omhoog. De enige begaanbare weg van het plateau af bestaat uit een smalle richel die vol zit met soms decimeters brede scheuren. Hij is blij dat ze dit moment heeft uitgekozen om een pauze in te lassen.

‘Ik heb het idee dat je vaker de Maur intrekt dan vroeger,’ zegt Berrenda terwijl ze met half toegeknepen ogen naar de pieken in de verte staart. ‘Heeft dat met je werk voor de Nieuwe Raad te maken?’

‘Ach, wat is vaak,’ antwoordt hij terwijl hij de kramp uit zijn kuiten masseert. ‘Iemand met een hond maakt elke dag minimaal drie ommetjes. Ik ga hooguit om de drie dagen de Maur in. En als ik voor de Nieuwe Raad in Smirokaag ben, heb ik niet eens tijd om eropuit te trekken. En ze hebben daar geen Maur.’

‘Voordat ze de Maur maakten, hebben de Albino’s al hier en daar geëxperimenteerd,’ merkt Berrenda op. ‘Het lijkt me sterk dat er in de buurt van Smirokaag geen grondophogingen zijn.’

‘Die geven me niet de uitdagingen die de Maur me biedt.’

‘En daar ben ik niet rouwig om. Elke keer als jij in je

eentje op expeditie gaat, houd ik mijn hart vast.'

Hij vraagt zich af hoe serieus ze dit meent. Juist als zij meegaat, moet hij extra uitkijken. Zijn vriendin heeft er nogal een handje van om onbehouwen grappen uit te halen. Toen hij een paar weken geleden nog bezig was een niet al te steile helling te bestijgen waarlangs Berrenda op haar plateauzolen al naar boven was geklost, had ze bovenaan een instabiele stapel stenen ontdekt. Hij had springend en duikend de eerste naar beneden bolderende keien kunnen ontwijken en het was dat Berrenda, die met de lawine mee naar beneden was komen denderen, hem weg had getrokken, anders was er van een middagje Maur de daaropvolgende weken niets gekomen. Ze had bijna de hik gekregen van de slappe lach. Hij had zichzelf moeten zien, hoe hij tussen al die stenen door stuiterde. Zelf was hij te buiten adem geweest om boos te kunnen zijn. Maar ja, ze was en bleef een Mechanische Arm, een soldaat in het leger dat de eerste linie vormde tegen alles wat de Natie bedreigde. En omdat er tegenwoordig geen dreiging was, kon hij wel begrijpen dat zij hem graag vergezelde bij zijn tochtjes door de Maur. Net als hij had zij dit soort uitdagingen nodig.

'Dat notuleren, gaat daar echt zo veel werk in zitten?' Berrenda heeft haar aandacht van de rotspieken afgehaald. 'Elke keer als je terugkomt uit Smirokaag, ben je nog dagen bezig met het uitschrijven van die vergaderingen. Wordt er in die paar dagen zo veel besproken?'

'Valt eigenlijk wel mee. Ik wil gewoon zorgen dat alles klopt.' Hij laat de voet, waarvan hij de tenen aan het masseren was, los. 'Mijn notulen worden bewaard, zodat ze in de toekomst geraadpleegd kunnen worden. Als er ergens discussie over ontstaat, moet men daarin ondubbelzinnig terug kunnen lezen wat er besproken is. Ik zie het als mijn verantwoordelijkheid

dat zo'n verslag volledig is.'

'En, ben je blij met die verantwoordelijkheid?'

De warme lucht lost de wolkjes op die om de pieken in de verte hangen. De staalblauwe kleur die overblijft, brandt in zijn ogen. Hij had geen nee gezegd tegen de aanstelling, die Voorzitter Lou hem aanbood. Hij begreep dat Lou voor een goed werkende Nieuwe Raad iemand nodig had die alles, wat de leden van de Raad ter tafel brachten, nauwgezet vastlegde. En volgens hem was hij daarvoor de aangewezen persoon. In de terminologie die de uit alle beroepsgroepen afkomstige raadsleden gebruikten, was hij dan nog niet helemaal thuis, hij leerde echter snel. Wat hij niet begreep, zocht hij op in de uitgebreide verzameling van naslagwerken die zich in het Raadsgebouw bevond. En wat hij daar niet tegenkwam, kon hij altijd nog opzoeken in de ruim opgezette bibliotheek die hij in het nabijgelegen Smirokaag had gevonden. Na de vergaderingen bracht hij geregeld de rest van de dag in een van beide gebouwen door om zijn verslagen van aanvullingen te voorzien. De bezoeken aan zijn familie en de afronding van zijn studie kwamen af en toe in het gedrang, maar wat hield hij van de schat aan informatie die ze hem daar aan zijn voeten legden. Het was een godsgeschenk.

'Ik vind het wel fijn dat ik me nuttig kan maken.'

'Alleen beginnen al de uitstapjes naar Smirokaag die je voor je werk nodig hebt wel een beetje de spuigaten uit te lopen, vind je ook niet?' Berrenda gaat rechtop zitten en trekt een serieus gezicht. 'Een vriendin hoor je een beetje te onderhouden, hoor. Zo iemand verwacht dat je haar geregeld ergens mee naartoe neemt.'

'We gaan toch ook vaak in de stad lunchen? En we trekken ook samen de Maur in,' somt Olof op. Hij krijgt er altijd de kriebels van als Berrenda hem op die manier aankijkt. Hij weet dan nooit zeker of ze echt

kritiek op hem heeft of enkel een grap maakt.

‘Daar gaan we al zo vaak naartoe. Ik wil ook wel een keer verrast worden.’

‘We kunnen een keer gaan winkelen,’ gooit Olof op. Jeetje, wat kunnen ze nog meer doen. Wat vindt Berrenda behalve onze culinaire ontdekkingstochten en het bedwingen van de Maur verder nog leuk? ‘We kunnen een museum bezoeken. Of een concert.’

‘Ik wist niet dat jij een concertganger was,’ onderbreekt Berrenda hem. ‘Is er binnenkort ergens een optreden?’

‘Ik hoorde dat een muzikant uit het zuiden een optreden in de Stadsbrouwerij gaat geven.’

‘Is dat een van de nieuwtjes die je bij de Raad hebt opgepikt?’ zegt Berrenda geamuseerd.

‘Nee, Paul vertelde het me. De artiest heet Ference County en hij logeert momenteel bij Kay, die Albino-vriend van Paul.’

‘Leuk.’ Berrenda laat zich weer tegen de rotswand zakken en sluit haar ogen, haar gezicht in het warme zonlicht. ‘Wanneer is dat concert?’

Hij noemt de datum. Berrenda opent haar ogen en haar gezicht betreft.

‘Dat valt wel heel toevallig samen met de nachtelijke oefening die ik voor de Mechanische Armen georganiseerd heb en waarvoor ik zo veel afmeldingen heb binnengekregen.’ Ze zet haar gepantserde hand op de grond en hijst zichzelf overeind. Zo te zien is de pauze voorbij. ‘Ik heb de oefening uiteindelijk maar afgelast. Ik bedoel, als ze me gewoon hadden gevraagd de oefening te verzetten zodat zij naar dat optreden van die vent konden, dan had ik dat heus wel gedaan.’

In zichzelf mopperend marcheert Berrenda de richel op. Had hij wel over dat concert moeten beginnen? Van alle dingen waar hij Berrenda mee naartoe kan nemen, moet hij net weer de optie uitkiezen die

haar humeur om laat slaan. Dat gaat weer een gezellige afdaling worden. Gehaast probeert hij Berrenda bij te houden, die nietsontziend over de richel klost en het pad als een langgerekte gatenkaas voor hem achterlaat. Als ze weer veilig in de stad zijn aangekomen, zal hij eens een lijst maken met uitjes waarmee hij Berrenda kan verrassen. Ergens is hij wel blij dat ze zo op zijn concertvoorstel reageert. Zelf was hij niet bepaald van plan erheen te gaan. Hij doet veel liever een museumbezoek.

